

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 489/2015-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. augusta 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Danicou Holováčovou, Advokátska kancelária, Poštová 14, Košice, vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Ntok 3/2014 z 26. marca 2015, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 14/2015 z 29. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2015 osobne do podateľne doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej

len „krajský súd“) sp. zn. 5 Ntok 3/2014 z 26. marca 2015, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tost 14/2015 z 29. apríla 2015.

Zo sťažnosti vyplýva, že 5. novembra 2014 podal sťažovateľ návrh na povolenie obnovy konania pre skutky v bodoch 1A, 1B rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 T 33/02 zo 14. decembra 2004 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 44/2005 z 23. novembra 2005. Poukázal pritom na novú skutočnosť, ktorou bolo právoplatné oslobodenie [REDAKOVANÉ] (ďalej len „H [REDAKOVANÉ]“) spod obžaloby rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 T 4/04 z 11. novembra 2009 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 To 8/2012.

H [REDAKOVANÉ] sa v zmysle bodu 1 obžaloby mal podieľať 15. decembra 1999 na pokuse o atentát na [REDAKOVANÉ] a podľa bodu 2 sa mal zúčastniť aj dokonania atentátu nasledujúceho dňa. Z odôvodnenia obžaloby vyplývalo, že H [REDAKOVANÉ] tak mal konať na údajný pokyn sťažovateľa ako člen údajnej skupiny okolo osoby sťažovateľa.

Z rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 To 4/04 z 11. novembra 2009 vyplýva, že H [REDAKOVANÉ] bol spod obžaloby oslobodený preto, lebo nebolo dokázané, že skutky v oboch bodoch spáchal on. Z odôvodnenia rozsudku je podľa sťažovateľa významné, že H [REDAKOVANÉ] sa podľa vyjadrení chráneného svedka [REDAKOVANÉ] priamo zúčastnil nielen oboch skutkov, ale mal byť prítomný aj pri príprave atentátu 13. decembra 1999 v rámci stretnutia v rodinnom dome H [REDAKOVANÉ]. Práve pri tomto stretnutí sa podľa [REDAKOVANÉ] mali prerozdeliť úlohy a mal byť určený strelec. Keďže došlo k oslobodeniu H [REDAKOVANÉ], vzniká zásadná otázka, kde malo dôjsť k stretnutiu a či sa vôbec toto odohralo. Následne 14. decembra 1999 podľa [REDAKOVANÉ] práve H [REDAKOVANÉ] sa mal odobrať spolu s ďalšími osobami na miesto, kde sa mal údajný atentát 15., resp. 16. decembra 1999 odohrať. Rovnako podľa [REDAKOVANÉ] mal ukázať budúce miesto činu a miesta, kde budú dotknuté osoby stáť. Malo tiež dôjsť k odovzdaniu zásobníka od samopalu H [REDAKOVANÉ].

Podľa sťažovateľa, keďže došlo k právoplatnému oslobodeniu H[REDACTED], okolnosti prípravy atentátu ostávajú nejasné, pričom podľa [REDACTED] mal H[REDACTED] zohrať významnú úlohu tak pri príprave, ako aj pri pokuse a napokon pri dokonaní vraždy.

Následne 15. a 16. decembra 1999 podľa [REDACTED] práve H[REDACTED] mal zabezpečovať odvoz obžalovaného [REDACTED] na miesto činu a po vykonaní atentátu aj postupný odvoz strelca do úkrytu. Ďalej [REDACTED] tvrdil, že ako úkryt slúžil rodinný dom H[REDACTED], kde sa mal údajný strelec vyzliecť a osprchovať a následne malo dôjsť k spáleniu odevných zvrškov a strelnej zbrane.

Všetky uvedené tvrdenia, ktoré boli obsahom výpovedí [REDACTED], vyhodnotili všeobecné súdy ako nevierohodné.

Z uvedeného dôvodu je sťažovateľ presvedčený, že ak súdy právoplatne oslobodili H[REDACTED], pričom ide o skutky, ktoré mal údajne naplánovať sťažovateľ ako organizátor, potom bol daný dostatočný podklad na to, aby sa povolila obnova konania vo veci sťažovateľa. Ak sa totiž, rešpektujúc právoplatný oslobodzujúci rozsudok, pripustí, že H[REDACTED] sa nemohol skutkov zúčastniť, je tým dostatočne spochybnený celý skutkový dej tak z 15., ako aj zo 16. decembra 1999. Podľa sťažovateľa oslobodzujúci rozsudok vo veci H[REDACTED] je takou novou skutočnosťou, ktorá vnáša nové svetlo do udalostí v inkriminovaných dňoch. Ide o novú objektívnu skutočnosť, keďže k právoplatnému oslobodeniu H[REDACTED], a teda aj k spochybneniu skutkov došlo až po právoplatnom odsúdení sťažovateľa. Ak sa oslobodením H[REDACTED] judikuje, že nemohol byť pri spáchaní trestného činu, avšak pri odsúdení sťažovateľa sa počítalo s tým, že H[REDACTED] vykonal určité presne špecifikované úkony, potom je skutkový dej, za ktorý bol sťažovateľ odsúdený, dostatočne spochybnený. Súvisí to podľa sťažovateľa aj s otázkou zachovania totožnosti skutku.

Sťažovateľ namieta, že krajský súd v uznesení sp. zn. 5 Ntok 3/2014 z 26. marca 2015, ktorým návrh na obnovu konania zamietol, neposkytol vyčerpávajúcu odpoveď na všetky otázky nastolené sťažovateľom. Preto je jeho uznesenie nepreskúmateľné, zmätočné a

nezákonné. Krajský súd len konštatuje predchádzajúci vývoj v trestnej veci sťažovateľa, špecifikuje inkriminované skutky a následne poukazuje na výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody so započítaním väzby. V ďalšom sa venuje otázke námietky zaujatosti vznesenej sťažovateľom. Napokon krajský súd poskytuje výklad relevantných ustanovení Trestného poriadku týkajúcich sa obnovy konania.

Sťažovateľ sa nestotožňuje s argumentáciou, podľa ktorej už v minulosti došlo k podaniu návrhov na obnovu konania v súvislosti s oslobodením H[REDACTED], avšak súd konštatoval, že konečný verdikt v jeho trestnej veci nemôže mať vplyv na povolenie obnovy konania v prípade sťažovateľa. K podaniu návrhu na obnovu konania zo strany sťažovateľa po právoplatnom oslobodení H[REDACTED] totiž ešte nedošlo.

Podľa presvedčenia sťažovateľa záver krajského súdu, podľa ktorého nie je možné preberať zistenia a hodnotenie dôkazov, ktoré vychádzajú z iných skutkových záverov a týkajú sa iných osôb než sťažovateľa, treba považovať za zjavný prípad svojvôle pri rozhodovaní. Ak to mal byť práve sťažovateľ, kto celú akciu mal zorganizovať a súčasne jedným z vykonávateľov mal byť H[REDACTED], potom musí medzi týmito okolnosťami existovať príčinná súvislosť a jednoznačné logické prepojenie. Ak došlo k oslobodeniu jedného z vykonávateľov údajného atentátu, potom k atentátu, ktorý mal naplánovať sťažovateľ, nemohlo dôjsť tak, ako sa mu to kládlo za vinu. Je to vylúčené samotnou logikou veci a mierou, do akej mal byť H[REDACTED] zapojený do činnosti organizovanej skupiny vedenej údajne sťažovateľom.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„I. Základné práva sťažovateľa [REDACTED] (...) na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 17 ods. 2 Ústavy SR, čl. 144 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26. marca 2015, sp. zn.: 5 Ntok/3/2014 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. apríla 2015, sp. zn.: 5Tost/14/2015 boli porušené.

II. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. apríla 2015, sp. zn.: 5Tost/14/2015 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26. marca 2015, sp. zn.: 5 Ntok/3/2015 sa zrušujú a Krajskému súdu v Košiciach sa vracia vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

III. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 33.000,- eur (slovom tridsaťtisíc eur), ktoré mu sú Krajský súd v Košiciach a Najvyšší súd Slovenskej republiky povinní spoločne a nerozdielne vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

IV. Krajský súd v Košiciach a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 355,73 € na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Danie Holováčovej, AK, Poštová 14, Košice do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

II.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 5 Ntok 3/2014-34 z 26. marca 2015 vyplýva, že ním bol zamietnutý návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania.

Krajský súd v uvedenom uznesení predovšetkým konštatuje, že sťažovateľ bol rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 T 33/02 zo 14. decembra 2004 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 44/2005 z 23. novembra 2005 inter alia uznaný vinným pokračovacím trestným činom nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona v súbehu s trestným činom vraždy v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 a § 219 ods. 1 Trestného zákona, ako aj trestným činom poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 a § 10 ods. 1 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

„1A/ Obžalovaní [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] dňa 15.12.1999 asi o 8.00 hod. Na Sídlisku [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ] v úmysle usmrtiť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] po predchádzajúcej vzájomnej dohode s ďalšími osobami, po naplánovaní a financovaní celej akcie zo strany obžalovaného [REDAKOVANÉ], ktorý zároveň z neznámeho zdroja zaobstaral a ukrýval samopal zn. M70AAB2, kal. 7,62 mm, výrobné

číslo 702745 a po obstaraní mobilného telefónu so slúchadlami a motorových vozidiel zo strany ďalších osôb, prerozdeliac si úlohy zaujali vopred dohodnuté postavenie v okolí bydliska [REDACTED] na ul. [REDACTED] č. 11 v [REDACTED] tak, že obžalovaný [REDACTED] mal výhľad na vchod obytného bloku, kde sa [REDACTED] zdržiaval s tým, že cez mobilný telefón boli v spojení so strelcom, obžalovaným [REDACTED], ktorý spoločne s obžalovaným [REDACTED], ukryvajúcim pri sebe vyššie uvedený samopal sa nachádzali v osobnom motorovom vozidle zn. Škoda 1203 ŠPZ [REDACTED], neďaleko uvedeného miesta a ďalšie dve osoby v osobných motorových vozidlách Ford Orion EČ [REDACTED] a Fiat Uno ŠPZ [REDACTED] boli pripravené na postupný odvoz strelca, obžalovaného [REDACTED] do úkrytu, pričom k zaujatiu dohodnutej streleckej pozície a k následnej strelbe na [REDACTED] nedošlo v dôsledku upustenia od ďalšieho konania zo strany obžalovaného [REDACTED].

1B/ Obžalovaní [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] dňa 16.12.1999 asi o 8.00 hod na Sídlisku [REDACTED] v [REDACTED] po predchádzajúcom neúspešnom pokuse o usmrtenie [REDACTED] dňa 15.12.1999, za tým istým účelom a po predchádzajúcej vzájomnej dohode s ďalšími osobami za rovnakého rozdelenia úloh ako dňa 15.12.1999 a s tými istými prostriedkami, zadováženými obžalovaným [REDACTED] a ďalšími osobami opätovne zaujali rozostavenie v okolí bydliska [REDACTED] na ul. [REDACTED] č. 11 v [REDACTED] s tým, že za strelca bola tentokrát určená iná osoba, pričom po vyjdení [REDACTED] z obytného bloku a po jeho nasadnutí do osobného motorového vozidla zn. VW Golf EČ [REDACTED] obžalovaný [REDACTED] dal telefonicky signál strelcovi, ktorého obžalovaný [REDACTED] hneď na to doviezol k novinovému stánku na ul. [REDACTED] č. 1 v [REDACTED], pokračujúc v následnej jazde smerom do mesta a strelec po vystúpení z vozidla z bezprostrednej blízkosti viackrát vystrelil zo samopalu zn. M70AB2, kal. 7,62 mm, vyr. číslo 702745 na prichádzajúce vozidlo riadené [REDACTED] a tohto zasiahol do hlavy a pravej časti hrude, spôsobiac mu rozsiahle devastačné poranenia hlavy a mozgu s jeho vytlačením navonok, pri otvorených trieštivých zlomeninách kosti lebky, ktorým menovaný na mieste podľahol“.

V ďalšom sa krajský súd stotožňuje s argumentáciou prokurátora, podľa ktorého návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania je len opakovaním jeho predchádzajúceho

návrhu, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté. V rámci skoršieho konania v rokoch 2012 až 2013 krajský súd a najvyšší súd zaujali jednoznačné stanovisko, že nejde o nové skutočnosti, ktoré by mali byť vo vzťahu k sťažovateľovi. Aj v predchádzajúcom konaní sa preskúmavala otázka, či trestná vec H [REDACTED] a konečný verdikt v nej môže mať vplyv na konanie o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania. Dospelo sa k záveru, že takýto vplyv neexistuje. Jednoznačne sa k tejto otázke vyjadril najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tost 9/2013 z 28. mája 2013.

K tomuto stanovisku prokurátora krajský súd ešte navyše dodáva, že nie je možné preberať zistenia a hodnotenie dôkazov, ktoré vychádzajú z iných skutkových záverov a týkajú sa iných osôb než sťažovateľa.

Okolnosť, že H [REDACTED] bol právoplatne oslobodený, nie je novou skutočnosťou vo vzťahu k odsúdeniu sťažovateľa. Sťažovateľ v teraz podanom návrhu neuviedol vo vzťahu k H [REDACTED], k odsúdenému [REDACTED] a svedkovi [REDACTED] také skutočnosti, ktoré by bolo možné zahrnúť do kategórie nových skutočností významných pre povolenie obnovy konania.

Z rozhodnutí všeobecných súdov vo veci H [REDACTED] je zřejmé, že oslobodzujúci verdikt bol založený na tom, že jediný dôkaz usvedčujúci H [REDACTED] bola výpoveď chráneného svedka [REDACTED]. Iný usvedčujúci priamy dôkaz sa v spisovom materiáli nenachádzal. Za takejto dôkaznej situácie správne postupoval krajský súd, keď dôkaz vyhodnotil v súlade so zásadou „in dubio pro reo“, pretože keď obžalovaného zo spáchania trestnej činnosti usvedčuje len jeden dôkaz, jeho obranné tvrdenia sa tým nevyvrátia a nie je možné vyhodnotiť vykonané dôkazy inak.

Iná bola dôkazná situácia u ostatných spoluobžalovaných vo veci sťažovateľa a spol. vedenej krajským súdom pod sp. zn. 2 T 33/2002. V tejto trestnej veci boli aj ďalšie dôkazy, ktoré usvedčovali spoluobžalovaných zo spáchania trestnej činnosti.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 14/2015 z 29. apríla 2015 vyplýva, že ním bola odmietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 Ntok 3/2014 z 26. marca 2015. Podľa názoru najvyššieho súdu pri rozhodovaní, či má byť povolená obnova konania, je povinnosťou súdu preskúmať, či navrhovaný dôkaz je dôkazom

novým súdu skôr neznámym a či by na základe neho mohlo dôjsť k inému rozhodnutiu vo veci. Hodnotenie dôkazov v rámci tzv. obnovovacieho konania sa sústreďuje na zistenie, či navrhovaný dôkaz sám alebo v spojení s inými už vykonanými dôkazmi môže viesť k inému rozhodnutiu vo veci a uvedený rozsah by hodnotenie dôkazov nemalo prekračovať. Sťažovateľ v rámci konania o povolenie obnovy konania s výnimkou toho, že poprel spáchanie skutku, za ktorý bol uznaný za vinného v bode 1 už uvedeného rozsudku, v podstate neuviedol žiadne iné nové skutočnosti a ani nepredložil žiadne iné nové (nie špekulatívne vyhodnotenú) dôkazy, ktoré by či už samy osebe, alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi, mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine, prípadne vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu. V tomto smere sa preto najvyšší súd stotožnil so závermi krajského súdu, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, keďže sťažovateľ v odôvodnení podanej sťažnosti iba opakoval argumentáciu uplatnenú už v návrhu na povolenie obnovy konania, s ktorou sa však krajský súd a najvyšší súd, či už teraz, resp. v minulosti (uznesenie sp. zn. 5 Ntok 1/2012 a uznesenie sp. zn. 2 Tost 9/2013) dostatočným spôsobom vyrovnali.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody

uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 5 Ntok 3/2014 pre porušenie čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

Proti uzneseniu krajského súdu č. k. 5 Ntok 3/2014-34 z 26. marca 2015 bola prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal v uvedenom rozsahu najvyšší súd v rámci opravného konania. Tým je zároveň v tomto rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu.

Odlišná je situácia vo vzťahu ku konaniu vedenému najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Tost 14/2015. Túto časť sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Jadrom sťažnosti je skutočnosť, že trestné konanie proti H. [REDACTED] týkajúce sa podielu jeho viny na tých skutkoch, za ktoré bol sťažovateľ odsúdený, sa skončilo právoplatným oslobodením H. [REDACTED], čo podľa sťažovateľa znamená, že všeobecné súdy nepovažovali usvedčujúce tvrdenia chráneného svedka [REDACTED] za pravdivé, resp. vierohodné.

Podľa názoru ústavného súdu treba považovať závery najvyššieho súdu v spojení so závermi krajského súdu za dostatočné a presvedčivé. Žiadne známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti nevykazujú. Skutočnosť, že sťažovateľ má na vec odlišný názor, sama osebe bez ďalšieho porušenie označených práv neznamená.

Z pohľadu ústavného súdu sa ako rozhodujúce javí (ako na to správne poukazujú aj všeobecné súdy), že k oslobodeniu H. [REDACTED] došlo pre nedostatok dôkazov, keďže bol

usvedčovaný iba chráneným svedkom [REDACTED], čo súdy vyhodnotili ako nedostačujúce pre uznanie viny. Z takto konštruovaného oslobodzujúceho rozsudku teda nemožno vyvodíť, že by tvrdenia [REDACTED] boli vyhodnotené ako nepravdivé. Dospelo sa totiž iba k záveru, že [REDACTED] tvrdenia vzhľadom na existujúcu dôkaznú situáciu nepostačujú pre uznanie viny H [REDACTED].

Vychádzajúc z uvedeného, ob stojí záver všeobecných súdov, podľa ktorého dôkazy v prípade sťažovateľa boli také, že postačovali na to, aby bol uznaný vinným.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. augusta 2015